

tinget, men han sluttede sig maaske heller ikke til dem, dog fik jeg nærmest Indtrykket af, at han sluttede sig til dem, og at hans „Stemmer ikke“ vilde betyde netop det samme som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds har motiveret. Ved 1ste Behandling erklærede det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds udtrykkeligt, at Højres Krav om Forholdstalsvalg ikke skulde opfattes som et Ultimatum, hvorpaa den nye Valglov kunde strande. Jeg kan ikke se andet, end at der her er Modsigelse mellem det ærede Medlems daværende Erklæring — han fjøede endda til, at han troede, at han talte paa Højres Vegne — og den Erklæring, som det ærede Medlem for Københavns Amts 1sts Valgkreds nylig afgav, nemlig, at hvis dette var den endelige Afstemning, hvis det nu stod paa, om Sagen skulde endelig afgøres i denne Skikkelse, maatte Højre stemme imod. Altsaa, Højre maa gaa imod den Sag, Højre maa gøre sit Krav om Forholdstalsvalgmaaden — det eneste, som er stillet op under Behandlingen — til et Ultimatum. Jeg kan ikke se andet, end at der her er en Modsigelse mellem denne Partierklæring og den, som vi under 1ste Behandling troede var en Partierklæring. Det ærede Medlem (Hammerich) leder efter Udtalelsen; den findes i Folketings-tidende for indeværende Samling Sp. 1549 og er derefter gentaget Sp. 1551. Det ærede Medlem siger for det første, at han foretrækker een Fugl i Haanden i Stedet for 10 paa Taget, og dernæst noget længere nede: „Jeg skal gerne — og jeg haaber at kunne blive enig heri med mit Parti — paa Forhaand love, hvis det er nødvendigt, naar vi efter en Opløsning komme til endelig Behandling af Grundlovsforslaget, da ikke at fastholde Forholdstalsvalg som Betingelse for en ny Valglov.“ Denne noget uklare Udtalelse forklarer det ærede Medlem senere saaledes, at han ikke har sagt andet end hans Ordfører, det ærede Medlem for Frederiksberg. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds siger nemlig: „Han (Ellinger) har udtrykkeligt sagt dette, at vi ønske, at Grundlovsforandringen skal formes saaledes, at Spørgsmaalet om Forholdstalsvalg i Fremtiden kan afgøres uden ny Grundlovsændring, — kunne vi ikke naa at faa det med i Valgloven denne Gang, saa gaa vi med til en Valgkredslov uden Forholdstalsvalg, blot disse, som sagt, gøres mulige i Grundloven.“ Som det nærmere er forklaret, er det ganske uklart og menings-

løst, og det kan det ærede Medlem umuligt fastholde i denne Ordlyd. Det er jo indlysende, at det ærede Medlem ikke kan fastholde det, thi Højre skulde altsaa blot tilstræbe ved Grundlovsændringen at faa holdt Vejen aaben for Forholdstalsvalg, men skulde det vise sig, at man ved Valgloven ikke kan enes derom, vil Højre alligevel opgive Forholdstalsvalgmaaden. Højre, erklærede det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds, er villig til en Grundlovsforandring og en ny Valglov uden Forholdstalsvalg, en ny Valglov, der gennemfører noget i den Retning, her foreligger. Det har det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds erklæret. Men med det Standpunkt kan man umuligt om en eller to Maaneders Tid oppe i Landstinget gøre Højres Ændringsforslag til 2den Behandling til Ultimatum. Man kan heller ikke i Virkeligheden gøre det Forslag, der blev bebudet ved 1ste Behandling, men som ikke fremkom, til et Ultimatum, nemlig det negative Forslag om at udelade det første Punktum af § 32, thi det vilde være komplet meningsløst at lade Sagen strande derpaa. Naar man er villig til at frafalde Kravet om Forholdstalsvalg ved Valgloven efter Grundlovsændringen, er der ikke opnaaet det fjerneste ved at faa dette sidste Punktum til at gaa ud. Der vilde da gaa en Aarrække, inden der blev gjort Alvor deraf, og saa kan man lige saa gerne tage Sagen op paa ny ved Grundlovsforandring. Dernæst har jeg ved 2den Behandling vist, uden at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds har afkræftet det eller blot gjort Forsøg derpaa, at det vilde være lidet konservativt, og at det ærede Medlem neppe vilde kunne faa Landstinget med til at slaa fast ved en Grundlovsændring, at noget gammelt skal falde bort, men ikke samtidig slaa fast, hvad der skal sættes i Stedet, det vilde være lidet konservativt og neppe tænkeligt, at Landstingets Jurister vilde gaa med til en saadan Opfattelse, thi Grundlovens Mening med en særlig Regel for Grundlovsforandringer er aabenbart, at Folkets Repræsentanter i begge Ting ud fra et konservativt Standpunkt skulle have Lejlighed baade til at overveje, hvad af det gamle der skal ud, og hvad der skal sættes i Stedet. Jeg kan ikke se andet end, at der er en Modsigelse her mellem Meningen i det ærede Medlems Udtalelser ved 1ste Behandling og den Partierklæring, vi nu have faaet af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds.